

Arrest

nr. 119 401 van 24 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Ambtshalve stelt de Raad het ontbreken van het vereiste belang vast.

1.2 Artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.”

Artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

1.3 De brief van 16 oktober 2013, waarbij aan de verzoekende partij een afschrift van de nota met opmerkingen werd overgemaakt, zij in kennis werd gesteld van de neerlegging van het administratief dossier, en haar de vraag tot en de termijnen voor het indienen van de wens om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen en voor het, indien gewenst, indienen van de syntheseseminarie werden meegedeeld, werd op 16 oktober 2013 aangetekend verstuurd naar de gekozen woonplaats, met name ten kantore van advocaat W. VANDEVOORDE, Ketelpoort 4, 9000 GENT. Dit is de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift.

Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 21 oktober 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen. De verzoekende partij maakte op 23 oktober 2013 vooreerst haar wens over een syntheseseminarie te willen indienen. Gelet op het voorgaande was de laatste nuttige dag voor de daaropvolgende indiening van een syntheseseminarie 4 november 2013. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij binnen de termijn van vijftien dagen, zoals bepaald in artikel 39/81, vijfde lid van voormelde wet, geen syntheseseminarie aan de griffie heeft toegestuurd. Krachtens artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat het vereiste belang ontbreekt om de gevorderde nietigverklaring te verkrijgen.

Van de sanctie voor het niet tijdig indienen van een syntheseseminarie, namelijk de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig deze kennisgeving te doen (cf. RvS 15 mei 2003, nr. 119 416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

1.4 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 2 december 2013 het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vijfde lid, van voormelde wet voorziene termijn van 15 dagen, geen syntheseseminarie ingediend.

Met toepassing van artikel 39/81, zesde lid, van voormelde wet moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”.”

1.5 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift,

hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 december 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar haar pleidooi in vorige zaak met volgnummer 36 zoals weergegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 11 februari 2014, waarbij de verzoekende partij stelt dat de mogelijkheid tot het indienen van de synthesememorie is ingevoerd ter bescherming van de rechten van verdediging: als de verzoekende partij niet wenst te repliceren, dan dient geoordeeld te worden op grond van het verzoekschrift. Zij stelt een verschil in behandeling vast tussen de verzoeker die geen synthesememorie indient en de verzoeker die er wel één indient: in het eerste geval is er geen belang, in het tweede wel. Zij meent dat dit een schending is van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verwerende partij verwijst naar de duidelijke uiteenzetting in de nota met opmerkingen.

1.6 Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft te kennen te geven dat zij geen synthesememorie wenst in te dienen. Er kan zodoende op gewezen worden dat de neerlegging van een synthesememorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om te kiezen om, ofwel een synthesememorie in te dienen conform artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de aangevoerde middelen samen te vatten, ofwel de griffie er tijdig van op de hoogte te stellen dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen waarna zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet ervan verzekerd is dat de annulatieprocedure wordt voortgezet. Het indienen van een synthesememorie is zodoende geen verplichting, noch kan de verzoekende partij bij de stelling *“als de verzoekende partij niet wenst te repliceren, dan dient geoordeeld te worden op grond van het verzoekschrift”* voorhouden als zou geen mogelijkheid bestaan om af te zien van het indienen van een synthesememorie en terug te vallen op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, daar de wet haar deze mogelijkheid biedt. Zij heeft er echter zelf voor gekozen een synthesememorie te hebben willen indienen, door op 23 oktober 2013 de wens uit te drukken een synthesememorie in te dienen. Dat zij vervolgens heeft nagelaten dit ook daadwerkelijk te doen, kan slechts aan haarzelf verweten worden. De verzoekende partij kan derhalve niet met dienstig gevolg voorhouden dat dient te worden geoordeeld op basis van het verzoekschrift wanneer de verzoekende partij *“niet wenst te repliceren”*. Hierbij weze het herhaald dat de verzoekende partij er uitdrukkelijk voor heeft geopteerd *“te wensen te repliceren”* door op 23 oktober 2013 haar wens een synthesememorie te willen indienen, te hebben overgemaakt. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat het de zaak is van de advocaat en diens cliënt om uit te maken hoe de belangen van deze laatste het best gediend worden. Het feit dat de verzoekende partij ter terechtzitting op haar stappen lijkt terug te komen en aangeeft dat zij *“niet wenst te repliceren”*, doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststelling dat zij geen synthesememorie aan de griffie heeft toegestuurd en krachtens artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat het vereiste belang ontbreekt om de gevorderde nietigverklaring te verkrijgen. De verzoekende partij maakt *in casu* dan ook geenszins aannemelijk dat haar rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden.

Waar de verzoekende partij betoogt een verschil in behandeling vast te stellen tussen de verzoeker die geen synthesememorie indient en de verzoeker die er wel één indient: in het eerste geval is er geen belang, in het tweede wel en zij meent dat dit een schending is van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. *In casu* kan bezwaarlijk worden gesteld dat de verzoekende partij dit doet. Hoogstens vormt het betoog van de verzoekende partij een wetskritiek waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. De Raad is niet bevoegd om de wet, meer bepaald de bepalingen van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, te toetsen aan de Grondwet. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (cf. RvS 23 juni 2004, nr. 132 916, RvS, 2 mei 2005, nr. 144 025).

Met dit betoog voert de verzoekende partij geen elementen aan waaruit het bestaan van overmacht in haren hoofde zou kunnen blijken. Gezien de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat zij binnen de wettelijke termijn geen syntheseseminarie heeft ingediend en zij tevens geen overmacht in haren hoofde aantoont, bestaat er geen reden om af te zien van de sanctie. De Raad besluit aldus, ingevolge artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet tot het ontbreken van het vereiste belang.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET